



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **K – HNH, spol. s r. o.**, se sídlem Kovářov 44, zast. JUDr. Petrem Ulmannem, advokátem se sídlem Jestřábí 974, Liberec, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, čj. 4737-2/2014-900000-304.2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2015, čj. 10 Af 50/2014-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dodatečným platebním výměrem Celního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 12. 2013, sp. zn. NK0015/13/520501, čj. 21124-16/2013-520000-51, byla žalobkyni dle § 34 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění platném ke dni 25. 10. 2011 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, dodatečně vyměřena spotřební daň z minerálních olejů (konkrétně rašelinových briket dovezených k energetickým účelům) ve výši 8 934 Kč, a penále ve výši 1 787 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, čj. 10 Af 50/2014-29, s tím, že *„rašelina pod kódem kombinované nomenklatury KN 2703 nespadá pod pojem ‚energetické produkty‘ podle čl. 2 odst. 1 směrnice 2003/96/ES, a tudíž se na ni úprava harmonizovaného zdanění nevztahuje.“* Na základě uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že § 45 odst. 6 zákona o spotřebních daních není v rozporu s unijním právem a *„Česká republika využila svého práva zdanit výrobek, který nepodléhá harmonizovanému zdanění, a stanovila pro rozhodné období, že výrobky z rašeliny pod kódem kombinované nomenklatury KN 2703, které jsou určeny k použití, nabízené k prodeji nebo používané pro výrobu tepla, budou podléhat zdanění spotřební daní z minerálních olejů. Ač se nejedná o minerální olej, je třeba respektovat vůli zákonodárce, který zamýšlel, aby s rašelinou bylo v daňové oblasti nakládáno jako s minerálním olejem [pozn.: § 48 odst. 11 zákona o spotřebních daních].“*

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu předně uvedla, že krajský soud nesprávně posoudil otázku rozporu § 45 odst. 6 a § 48 odst. 11 zákona o spotřebních daních s unijním právem. Stěžovatelka poukázala na znění směrnice Rady 2003/96/ES, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (dále jen „směrnice 2003/96/ES“), dle jejíhož čl. 2 odst. 3 věty třetí *[k]romě výrobků uvedených v odstavci 1 [pozn.: v němž rašelina s kódem kombinované nomenklatury č. 2703 uvedena není], které jsou předmětem daně, se všechny další uhlovodíky s výjimkou rašeliny, které jsou určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo použity k topení, zdaňují sazbou v téže výši jako sazba pro obdobný energetický produkt.* Podle čl. 2 odst. 5 věty třetí směrnice 2003/96/ES rozhodnutí o aktualizaci kódů kombinované nomenklatury *nesmí vést k žádným změnám minimálních daňových sazeb uplatňovaných podle této směrnice nebo k zařazení či vyřazení jakýchkoli energetických produktů nebo elektřiny.*

[4] Až do přijetí novely zákona o spotřebních daních (prostřednictvím zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, dále též jen „zákon o stabilizaci veřejných rozpočtů“) nebyla rašelina v tomto zákoně uvedena jako produkt, který by se měl danit spotřební daní jako produkt energetický. Zákonodárce tedy zařadil rašelinu k energetickému využití mezi produkty zdaněné harmonizovanou spotřební daní pro energetické produkty, přestože mu to již tehdy platný čl. 2 odst. 3 věta třetí směrnice č. 2003/96/ES neumožňoval. Zdanění rašeliny harmonizovanou spotřební daní Česká republika nikdy nepožadovala, ani není uvedeno mezi výjimkami v obsahu směrnice 2003/96/ES a směrnice Rady 2008/118/ES o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „směrnice 2008/118/ES“).

[5] Podle čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 2008/118/ES členské státy mohou vybírat daně *z výrobků jiných než zboží podléhající spotřební dani, přičemž dle stěžovatelčina názoru „[t]akovýmto výrobkem či spíše zbožím nebo produktem je nesporně i rašelina, jejíž nomenklaturní kombinovaný kód ve výčtu kódů dle čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2003/96/ES*

pokračování

chybí. Stěžovatel se však domnívá, že evropské komunitární právo výše uvedenou úpravou obsaženou ve směrnici 2003/96/ES a 2008/118/ES vylučuje, aby tak národní zákonodárce činil v rámci své národní úpravy spotřebních daní harmonizovaných na základě výše zmíněných směrnic.“ Takto lze postupovat pouze prostřednictvím speciální úpravy a nikoli formou odkazu na harmonizované sazby energetických produktů, jež zákonodárce považuje za podobné (od roku 2004 je tak např. daní z pevných paliv v České republice daněň koks z rašeliny). Stěžovatelka v této souvislosti dále uvedla, že „[o] tom, že generální ředitelství cel, ministerstvo financí a patrně i zákonodárce věděli o rozporu zdanění rašeliny jako energetického produktu s unijním právem nakonec svědčí i to, že změnou zákona č. 261/2007 Sb. provedenou zákonem č. 331/2014 Sb. (ne /2004, jak uvádí soud) vyňaly rašelinu k výrobě tepla z režimu harmonizovaných spotřebních daní z minerálních olejů a podřídili její zdanění s účinností od 1.1.2015 zdanění daní z paliv.“

[6] Stěžovatelka dále konstatovala, že jak zákon o stabilizaci veřejných rozpočtů, tak i sám zákon o spotřebních daních jsou díky četným novelám „pro běžného člověka i podnikatele natolik nesrozumitelnými, že je ve smyslu rozhodovací praxe Ústavního soudu možno pochybovat, nakolik ještě jejich neznalost neomlouvá.“

[7] Dle stěžovatelčina názoru zařazením rašeliny do harmonizovaného zákona o spotřebních daních a jejímu podrobení harmonizované daňové sazbě pro minerální oleje zákonodárce způsobil, „že u každého rozhodování o výši sazby daně za látku uvedenou v § 46 zákona o spotřební dani nejvíce rašelině podobnou bude nepřezkoumatelné zdůvodnění správního orgánu obsažené v napadených rozhodnutích, proč na zdanění rašeliny správní orgán aplikoval § 48 odst. 11 zákona tak, že se rašelinovým briketám nejvíce dle § 45 odst. 1 přibližují těžké topné oleje popř. jiná zde zvedená látka.“ Citovaná ustanovení nelze přezkoumatelným způsobem ve vztahu k rašelině aplikovat, resp. umožňují „v daném případě takovou libovůli správního orgánu při jeho diskrečním posouzení věci, která není v souladu s Ústavou.“

[8] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rašelina není energetickým produktem ve smyslu směrnice 2003/96/ES a není tudíž zbožím podléhajícím spotřební dani ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2008/118/ES, na který by se vztahovala obecná úprava spotřební daně, jenž je společná pro všechny členské státy Evropské unie. Dle těchto směrnic rašelina není vyloučena coby předmět zdanění, nevztahuje se na však na ní povinná minimální sazba spotřební daně.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek krajského soudu

v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou rozporu § 45 odst. 6 a § 48 odst. 11 zákona o spotřebních daních s unijním právem, přičemž tuto shledal nedůvodnou.

[13] Dle § 45 odst. 6 zákona o spotřební dani *[p]ředmětem daně jsou také všechny výrobky uvedené pod kódy nomenklatury 2701 až 2715 s výjimkou výrobků, které jsou předmětem daně ze zemního plynu a některých dalších plynů a předmětem daně z pevných paliv, a s výjimkou minerálních olejů podle odstavců 1 a 3, určené k použití, nabízené k prodeji nebo používané pro výrobu tepla.* Předmětem spotřební daně v rozhodném období tudíž byla i rašelina (včetně rašelinového steliva), též aglomerovaná, jež je v příloze I nařízení Rady č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku vedena pod kódem kombinované nomenklatury 2703. Dle § 48 odst. 11 zákona o spotřební dani se výrobky uvedené v § 45 odst. 5 a 6 téhož zákona *zdaňují stejnou sazbou jako minerální olej uvedený v § 45 odst. 1, kterému se vlastnostmi a účelem použití nejvíce přibližují.* Zákonodárce tak rašelinu podrobil spotřební dani ve stejné sazbě jako minerální oleje.

[14] Dle čl. 1 odst. 1 směrnice 2008/118/ES jsou zbožím podléhajícím spotřební dani *a) energetické produkty a elektřina, na něž se vztahuje směrnice 2003/96/ES; b) alkohol a alkoholické nápoje, na něž se vztahují směrnice 92/83/EHS a 92/84/EHS; c) tabákové výrobky, na něž se vztahují směrnice 92/79/EHS, 92/80/EHS a 95/59/ES.* Dle čl. 2 odst. 1 směrnice 2003/96/ES se pro účely této směrnice pojmem „energetické produkty“ rozumějí výrobky: *a) kódů KN 1507 až 1518, pokud mají být použity jako palivo nebo pohonná hmota; b) kódů KN 2701, 2702 a 2704 až 2715; c) kódů KN 2901 a 2902; d) kódu KN 2905 11 00, které nejsou syntetického původu, pokud mají být použity jako palivo nebo pohonná hmota; e) kódu KN 3403; f) kódu KN 3811; g) kódu KN 3817; h) kódu KN 3824 90 99, pokud mají být použity jako palivo nebo pohonná hmota.* Rašelina pod kódem kombinované nomenklatury 2703 v uvedeném výčtu obsažena není. Dle čl. 2 odst. 3 věty třetí směrnice 2003/96/ES pak *[k]romě výrobků uvedených v odstavci 1, které jsou předmětem daně, se všechny další uhlovodíky s výjimkou rašeliny, které jsou určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo použity k topení, zdaňují sazbou v téže výši jako sazba pro obdobný energetický produkt.*

[15] Z uvedeného je zřejmé, že úprava obsažená ve směrnici 2003/96/ES na rašelinu nedopadá, neboť byla z její působnosti explicitně vyňata a nevztahuje se na ni proto ani směrnice 2008/118/ES. Nejvyšší správní soud se proto zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu, dle něhož *„rašelina pod kódem kombinované nomenklatury KN 2703 nespadá pod pojem ‚energetické produkty‘ podle čl. 2 odst. 1 směrnice 2003/96/ES, a tudíž se na ni úprava harmonizovaného zdanění nevztahuje. Jak je patrné z čl. 2 odst. 1 písm. b) dané směrnice kód KN 2703 je skutečně ve výčtu výrobků vynechán. Z toho krajskému soudu vyplývá, že EU nemá zájem na zavedení jednotného zdanění rašeliny a výrobků z ní. Z toho však ovšem nevychází, že by tím bylo její zdanění spotřební či jinou daní v členských státech EU zakázáno [...].“* Nelze totiž dovozovat, že přijetí unijní směrnice harmonizující zdanění určitých produktů bez dalšího znamená zákaz podrobit jiné produkty stejnému daňovému režimu. Nejde tedy o „*zákaz zahrnutí rašeliny do energetických harmonizovaných daní*“,

pokračování

jak sugeruje stěžovatelka, nýbrž o to, že unijní právo ponechává způsob zdanění rašeliny na úvaze členských států.

[16] Tvzení stěžovatelky, že zdanění rašeliny harmonizovanou spotřební daní Česká republika nikdy nepožadovala, ani není uvedeno mezi výjimkami v obsahu směrnic 2003/96/ES a 2008/118/ES, jsou proto ve vztahu k nyní posuzované věci bez významu. Nepříléhavý je v této souvislosti i stěžovatelčin odkaz na znění čl. 2 odst. 5 směrnice 2003/96/ES, který mimo jiné stanoví, že *[r]ozhodnutí o aktualizaci kódů kombinované nomenklatury pro výrobky uvedené v této směrnici se přijímá jednou ročně v souladu s postupem podle článku 27. Rozhodnutí nesmí vést k žádným změnám minimálních daňových sazeb uplatňovaných podle této směrnice nebo k zařazení či vyřazení jakýchkoli energetických produktů nebo elektřiny*. Citované ustanovení představuje pouze omezení unijních orgánů v případě změn kódů kombinované nomenklatury a brání tak tomu, aby pouhým rozhodnutím o jejich aktualizaci byla směrnice 2003/96/ES via facti novelizována; jakékoli povinnosti ve vztahu k členským státům z něj tudíž dovozovat nelze.

[17] Na rozdíl od stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za relevantní odkaz krajského soudu na úpravu spotřební daně v Dánsku, kde jsou touto daní zatíženy i další produkty jako káva, čaj, čokoláda, zmrzlina apod. (dohledatelné např. na www.cfe-eutax.org/taxation/excise-duties/denmark). Pro doplnění k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že praxe jednotlivých členských států je poměrně pestrá, neboť např. ve Spojeném království a Irsku je spotřební daní podroben také hazard (např. na www.gov.uk/browse/business/imports-exports/excise-duty a www.revenue.ie/en/tax/excise/index.html), ve Švédsku jsou pak touto daní zatíženy vedle hazardu a loterií také odpady, pesticidy či dokonce reklama atd. (např. na www.skatteverket.se/foretagorganisationer/skatte/punktskatte.4.71004e4c133e23bf6db800057013.html). Přestože se v jednotlivých zemích může pojmenování těchto daní částečně lišit a mohou být dokonce upraveny zvláštními zákony, klíčovou skutečností zůstává, že dochází ke zdanění spotřeby. Spotřební daň je uvalována v zásadě na takové produkty a služby, jejichž spotřebu se státy snaží pro jejich škodlivost omezit, přičemž (jak správně konstatoval krajský soud) zboží, které shora citovaným směrnici nepodléhá, mohou členské státy zdanit podle vlastního uvážení a potřeb.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž měl zákonodárce ke zdanění přijmout speciální úpravu a nikoli pouhý odkaz na harmonizované sazby energetických produktů, jež považuje za podobné.

[19] Dle čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 2008/118/ES členské státy mohou vybírat daně i z *výrobků jiných než zboží podléhající spotřební dani*, pokud výběr těchto daní nepovede k *formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy*. Sama stěžovatelka přitom v této souvislosti připouští, že *„[t]akovýmto výrobkem či spíše zbožím nebo produktem je nesporně i rašelina“*. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že dle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie je směrnice *závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává*

vnitrostátním orgánům. Cílem směrnice 2008/118/ES je přitom především stanovení harmonizovaných podmínek pro výběr daně ze zboží podléhajícímu spotřební dani (srov. odst. 2 preambule této směrnice). Jinými slovy záměrem unijního normotvůrce bylo bez pochyby to, aby podmínky zdanění citovanou směrnicí taxativně vymezeného zboží byly ve všech členských státech ve výsledku totožné. Přestože rašelina ve výčtu tohoto zboží není výslovně jmenována, její zdanění spotřební daní tomuto cíli nikterak neodporuje.

[20] V obecné rovině je sice možné polemizovat o vhodnosti zákonodárcem zvoleného řešení spočívajícího v navázání daňové sazby rašeliny na sazbu daně z minerálního oleje, kterému se vlastnostmi a účelem použití nejvíce přibližuje (§ 48 odst. 11 zákona o spotřební dani), avšak to samo o sobě nevede k závěru o rozporu předmětné úpravy s unijním právem. Krajský soud k tomu správně podotkl, že *„[a]č se nejedná o minerální olej, je třeba respektovat vůli zákonodárce, který zamýšlel, aby s rašelinou bylo v daňové oblasti nakládáno jako s minerálním olejem.“* Skutečnost, že zákonodárce tento přístup následně přehodnotil a podrobil rašelinu s účinností od 1. 1. 2015 dani z pevných paliv, proto na posouzení nyní projednávané věci nemůže mít vliv.

[21] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neshledal důvod pro postup dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť klíčová otázka, tj. možnost podrobení spotřební dani zboží, jež harmonizované úpravě nepodléhá, byla již judikaturou Soudního dvora Evropské unie dostatečně řešena^{*)} a je ji tudíž nutno považovat za *acte éclairée* (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1962, *Da Costa*, ve spojených věcech 28 až 30/62, ECLI:EU:C:1963:6).

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž *„u každého rozhodování o výši sazby daně za látku uvedenou v § 46 zákona o spotřební dani nejvíce rašelině podobnou bude nepřezkoumatelné zdůvodnění správního orgánu obsažené v napadených rozhodnutích, proč na zdanění rašeliny správní orgán aplikoval § 48 odst. 11 zákona tak, že se rašelinovým briketám nejvíce dle § 45 odst. 1 přibližují těžké topné oleje popř. jiná zde zvedená látka.“* Uvedenou námitku vyložil Nejvyšší správní soud jednak jako námitku obecného charakteru směřující k možným dopadům předmětné právní úpravy, jednak jako námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v nyní posuzovaném případě.

^{*)} Srov. např. rozsudek ze dne 5. 7. 2007, *Fendt Italiana Srl*, ve spojených věcech C-145/06 a C-146/06, ECLI:EU:C:2007:411, na nějž ostatně poukázal krajský soud, ve kterém Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) konstatoval, že *„mazací oleje, na které se nevztahuje harmonizovaná spotřební daň, představují jiné produkty, než jsou produkty uvedené v čl. 3 odst. 1 první odrážce směrnice 92/12 (viz v tomto smyslu [...] rozsudky Braathens, body 24 a 25, jakož i Komise v. Itálie, body 31 a 33), takže v souladu s prvním pododstavcem odstavce 3 tohoto článku si členské státy podrží právo na zavedení nebo zachování daní vyměřovaných z těchto výrobků, za předpokladu, že tyto daně nepovedou k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy.“* Na uvedené navázal Soudní dvůr v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, *Oil Trading Poland*, C-349/13, ECLI:EU:C:2015:84, ve kterém již ve světle aktuální právní úpravy výslovně uvedl, že *„že čl. 1 odst. 3 uvedené směrnice [pozn.: směrnice 2008/118/ES] jako takový nebrání tomu, aby členské státy podrobily jiné výrobky než zboží podléhající režimu harmonizované spotřební daně dani upravené stejnými pravidly jako tento režim.“* Jakkoli Soudní dvůr vyslovil uvedené závěry ve vztahu k mazacím olejům, lze je bezpochyby obdobně uplatnit i vůči rašelině, jejíž zdanění spotřební daní taktéž harmonizované unijní úpravě nepodléhá.

pokračování

[23] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pro jeho rozhodnutí je podstatný pouze skutkový a právní stav v nyní projednávané věci a nikoli hypotetická nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v jiných řízeních, na něž v obecné rovině poukazuje stěžovatelka. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby veskrze akademickými úvahami hodnotil možné nedostatky rozhodnutí správních orgánů, jež nejsou předmětem řízení o kasační stížnosti.

[24] Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti nyní napadených rozhodnutí správce daně a žalovaného, Nejvyšší správní soud konstatuje, že správce daně v dodatečném platebním výměru ve vztahu k aplikaci § 48 odst. 11 zákona o spotřebních daních uvedl, že v § 45 odst. 1 tohoto zákona „*nejdou uvedena žádná minerální paliva v pevném skupenství a podle účelu použití (k výrobě tepla) se briketám nejvíce přibližují těžké topné oleje*“. Žalovaný k tomu k odvolací námitce stěžovatelky, dle níž rašelina má s těžkými topnými oleji společný pouze rostlinný původ a využití pro výrobu tepla, uvedl, že daňové sazby pro minerální oleje uvedené pod kódem kombinované nomenklatury 2710 „*jsou, kromě těžkých topných olejů, vzhledem k jejich vlastnostem stanoveny v korunách českých za 1 000 litrů; v případě minerálních olejů KN 2711, kde je sazba stanovená v korunách českých za tunu, se však jedná o zkapalněné ropné plyny*“. Tyto úvahy jsou podle Nejvyššího správního soudu plně přezkoumatelné a nevykazují žádné znaky protiústavní libovůle.

[25] Přestože lze se stěžovatelkou souhlasit v tvrzení, že časté legislativní změny přehlednosti a srozumitelnosti právního řádu rozhodně neprospívají, tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, potažmo rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť ty – jak plyne ze shora uvedeného – postupovaly zcela v souladu s tehdy platným právem. Ke zdanění rašeliny spotřební daní došlo prostřednictvím zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů, jehož ústavností, a to i z pohledu jeho srozumitelnosti a přehlednosti, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 24/07, č. 88/2008 Sb., jímž návrh na zrušení předmětného zákona zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu